

νας, ἐν ἀνάγκῃ δὲ κρύπτουσι καὶ τὰ ἔγγραφα, τὰ σκευὴ καὶ τὰ ὄπλα τοῦ Συλλόγου. Ὁ κ. Pilger ἀναφέρει καὶ ἄλλα ἐκ τούτων δεινότερα περὶ τὸν ἐν λόγῳ σωματεῖον. Οἱ μετέχοντες αὐτῶν μαθαίνονται, κοῦφοι καὶ ἀλαζόνες ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ὡς τὸ ἄνωτον τῶν γυμνασίων προσφέρονται ἀεὶ πρὸς τοὺς καθηγητάς, οὗς ζητοῦσι παντὶ τρόπῳ νὰ ξεπατώσῃ, τὴν δὲ νύκτα τοὺς ὑδρίζουσι καὶ προσβάλλουσι, ῥιπτοῦντες πέτρας κατὰ τὸν παραθώριον τῶν καὶ μυρίας μηχανώμενοι ἀσχημοσύνας κατ' αὐτῶν. Διαρκῶς δ' ἔχοντες τὸ ψεῦδος εἰς τὸ στόμα, παντοίας ἐπινοοῦσι προφάσεις πρὸς δικαιολόγησιν τῶν συχῶν αὐτῶν ἀπὸ τῆς τάξεως ἀπουσιῶν. Ἐν γένει, συμπεραίνει ὁ κ. Pilger, οὗ γυμνασιακοῦ Συλλόγου εἶνε ὁ σάραξ ὁ κατατρώγων τὴν γερμανικὴν νεολαίαν.

Τὸ σύστημα τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν οὐδεμίαν μέχρι τοῦδε εἶχεν εὐρεῖ ὑποδοχὴν ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ ὅτε ὁ νῦν ὀφειοποιρὸς τῶν ξηρωμάτων σὶρ Κάρολος Δίλκε ἠθέλησε νὰ καύσῃ τὸν νεκρὸν τῆς συζύγου του, καθ' ἣν αὕτη εἶχεν ἐκφράσει εὐχὴν ἀποθνήσκουσα, ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ πρὸς τοῦτο εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν. Νῦν δὲ φαίνεται ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο ὁ ἐνταφιασμοῦ θὰ ἀρχίσῃ νὰ τίθεται ἐν χρῆσει καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐσχάτως περὶ τὰ 120 μέλη τῆς «Βρετανικῆς ἱατρικῆς Ἑταιρίας» ἐξητήσαντο παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὀπουργοῦ τὴν παραχώρησιν αὐτοῦ δικαιομάτους τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν ὡς ὅπως ἀδελότατος καὶ καταλληλότερος τρόπος ἐνταφιασμοῦ, οὗτος δὲ προεκάλεσαν τὴν ἐκδοσιν ἀστυνομικῆς διαταγῆς περὶ τῆς κανονίσεως τοῦ νέου τούτου συστήματος.

Αἱ περὶ τὸν λέοντα τῆς Χαίρωνείας ἀνασκαφαί, ἃς ἀνέλαβεν ἡ ἀρχαιολογικὴ ἑταιρία ὑπὸ τὴν ἐπιδελψὴν τοῦ ἐφοροῦ τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Π. Σταματάκη, ἔλθουν, εὐθεμέντων ἐν συνόλῳ 255 νεκρῶν ὥστε 45 ἐκ τῶν τοῦ ἱεροῦ λόχου τῶν Θηβαίων ἀπέσχον, ὅς φαίνεται, τῆς μάχης, εἴτε λόγῳ ἀσθενείας, εἴτε καὶ ἀπόντες ἄλλαχού συνεπείᾳ ἀποτολῆς, εἴτε καὶ διότι, (ὅπερ καὶ τὸ πιθανώτερον) ὁ ἀριθμὸς τῶν τριακασίων τοῦ ἱεροῦ λόχου δὲν ἦν συμπληρωμένος. Δύο ἡ τρεῖς τῶν περιεργότερων σκελετῶν ἐκομίσθησαν εἰς Ἀθῆνας καὶ θέλουσιν ἐκτεθῆ ἐν τῷ Μυκηναίῳ μουσεῖῳ.

Ἐκ τῶν μετὰ θάνατον τοῦ ἑλληνιστοῦ Γουλιέλμου Βάγνερ εὐρεθέντων αὐτοῦ ἔργων θέλουσι προσεχωῖς δημοσιεῦθαι ὑπὸ τοῦ ἐν Βερολίῳ ἐκδότου κ. S. Calvary ἐC<sup>o</sup> ποιήματα τινὰ τοῦ μεσαιωνικοῦ ἑλληνισμοῦ ἐν μέρει μὴ ὅπως ἀνέκδοτα, ἄλλα δὲ ἀτελῆς ἐκδοσόμενα, ἅτινα ὁ ἀτυχὴς καθηγητὴς εἶχε συλλέξει κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐν Ἰταλίᾳ διατριβήν. Ἡ ἐκδοσις τῶν ἔργων τούτων, γεννησομένη ἐπὶ τῇ βράσει σπουδαίων χειρογράφων, ἀντετίθη εἰς τοὺς ἐν Παρίσις «Ἑλληνας λογίους κ. Δ. Βικελαν καὶ Κ. Σάθαν. Εἶνε δὲ τὰ δημοσιευθόμενα τρία ποιήματα, τὸν τὸ μὲν φέρων τίτλον «Ἀχιλλεὺς» σὺγκείται ἐκ στίχων 1,820, τὸ δὲ «Ἀλεξάνδρις» ἐκ στίχων 3,800 καὶ τὸ τρίτον, ἔρωτικόν τι μυθιστόρημα ἐπιγραφόμενον «Τὰ κατὰ Διδύστρον καὶ Ροδάμνην». Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐξεδόθη ἤδη καὶ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Μαυροφρύδου, ἀλλὰ τοσοῦτον ἀτελεές, ὥστε ἀπαραιτήτως ἔθεωρεῖτο πληρεστέρα τις αὐτοῦ ἐκδοσις· δύο δὲ χειρόγραφα, ἥτινα ἡτύχησε νὰ ἀνεύρῃ ὁ Βάγνερ, παρέρχον τὴν ἀναγκαίαν ὕλην πρὸς νέαν ὅπως διεσκευασμένην ἐκδοσιν. Τὸ ὅλον ἔργον θέλει πλουτισθῇ διὰ καταλλήλων σχολίων τῶν ἐκδοτῶν καὶ εἰσαγωγῆς γαλλιστῶν γεγραμμένης, θὰ κοσμήται δὲ πρὸς τοῦτοις διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Γερμανοῦ ἑλληνιστοῦ καὶ ἑσται μετὰ πάσης φιλοκαλίας τετυπωμένον.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀνεγνώσθη ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Βαρθακειοῦ ἡ ἔκθεσις τῆς ἐπὶ τοῦ Μαραβείου διαγωνίσματος ἐπιτροπείας ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ κ. Περ. Γρηγοριάδου, ὀρηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας. Κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἀγώνος τούτου, τοὺς προκηρυχθέντας ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Διδασκαλικοῦ Συλλόγου, προτίθεται ἡ συγγραφή «παιδαγωγικῶν βιβλίου σκοποῦντος τὴν ἀνατροφήν τῶν ἑλληνοπαίδων δι' ὁρθῆς ἀγωγῆς καὶ παιδείας ἐν τῷ οἴκῳ καὶ τῷ σχολείῳ». Εἰς τὴν κρίσιν τῆς Ἐπιτροπῆς ὑπεβλήθησαν τρία πονήματα, ὧν οὐδὲν ἐκρίθη ἄξιον τοῦ χιλιοδράχμου βραβεῖου. Μόνον τὸ τρίτον ἐκρίθη σχετικῶς κρεῖσσον καὶ πολλῶν ἐπαίνων ἄξιον, διὰ τὴν οἰκονομίαν τῆς ὕλης καὶ τὰ ἀφθονα παιδαγωγικὰ παραγγέλματα. Συγγραφεὺς τοῦ ἐπιανεύοντος πονήματος λέγεται ὁ καθηγητὴς κ. Χαρίσης Πούλιος.

— Ὁ παρ' ἡμῖν δόκιμος φιλόλογος κ. Γρηγόριος Βερναρδάκης παρασκευάζει ἐκδοσιν κριτικὴν καὶ ἐρμηνευτικὴν τῶν Ἡθικῶν τοῦ Πλουτάρχου, ἥτις θέλει ἐκδοθῇ μετὰ τινὸς μηνὸς ἐκ τοῦ ἐν Παρίσις γνωστοῦ καταστήματος τοῦ Διδότου. Ἡ ἐκδοσις αὕτη, εἰς ἣν ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν ἐργάζεται ὁ κ. Βερναρδάκης, γενήσεται ἐπὶ τῇ βράσει νέων χειρογράφων τῶς ἀνεκδότων, καὶ ἄλλων ἐκ κωδίκων δι' ὧν οὐ μόνον διαφωτίζονται πλῆθος χωρίων τῶν Ἡθικῶν, ἀλλὰ καὶ συμπληροῦνται πολλὰ ἐν αὐτοῖς χάσματα. Τὰ ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ ἐκδόσει διορθούμενα ὑπὸ τοῦ ἐκδότου χωρία ἀνέρχονται εἰς πλείονα τῶν 2000. Γενήσεται δὲ ἡ ἐκδοσις εἰς 4<sup>ον</sup> μετὰ τῆς παλαιᾶς ἀπέναντι ἐκάστης σελίδος μεταφράσεως, διωρθωμένης καὶ ταύτης κατὰ τὰς ἑκαστοὺς μεταφράσεως. Αἰνέαι γραφαὶ αἱ ἀναμφισβήτητος μαρτυροῦνται θὰ εἰσαχθῶσιν ἐντός τοῦ κειμένου, ἐν τῷ ἑλεί δὲ ἐν ἰδιαιτέρῳ τόμῳ θὰ προστεθῶσιν αἱ ἀμφισβητούμεναι γραφαὶ καὶ αἱ λοιπαὶ κριτικαὶ μεταβολαὶ καὶ εἰκασταὶ μετὰ τὴν ἀναγκαίων παραπομπῶν καὶ σημειώσεων.

— Ἀνευρέθη ἐν τοῖς χειρογράφοις τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὸ τοῦ φοιτητοῦ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς καὶ ἱερομουσικοῦ ἐν τῷ ναφ' τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Ι. Θ. Σακελλαρίδῃ μουσικὸν χειρόγραφον, σπουδαϊστάτον κρηθὲν διὰ τὴν ἐν ἀρχῇ ἐρμηνευτικὴν θεωρίαν τῶν διαφόρων μουσικῶν σημείων ἀπὸ τῆς 8 μ. χ. ἑκατονταετηρίδος μέχρι τοῦ 1818, ὅτε ἡ μουσικὴ ἠρμηνεύθη ἀπλοῦστερον. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο ἐκδοθήσεται μετ' οὐ πολὺ διὰ τοῦ τόπου ὑπὸ τοῦ ἀνευρόντος αὐτοῦ.

— Ὁ ἐν Γαλλίᾳ τὰ μαθηματικὰ σπουδάζων κ. Κυπάριστος Στεφάνου πέδωκεν εἰς τὴν «Γαλλικὴν Ἑταιρίαν πρὸς προαγωγὴν τῶν Ἐπιστημῶν», ἐν τῇ συμβεβηκυῖαι αὐτῆς τῆς 16 Αὐγούστου 1880, διατριβὴν αὐτοῦ, γαλλιστῶν γεγραμμένην ὑπὸ τὸν τίτλον «Sur quelques systèmes de surfaces du second degré, dont les deux systèmes de droites appartiennent à deux complexes linéaires». Ἡ διατριβὴ αὕτη ἐδημοσιεύθη καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ.

— Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐφημερίς τῶν Σχολείων» ἤρξατο ἐκιδόμενον ἀπᾶς τοῦ μηνὸς σάγγραμμα περιοδικὸν ὑπὲρ τῶν δημοτικῶν καὶ ἑλληνικῶν σχολείων ὑπὸ τῶν κυρίων Μ. Βρατσάνου καὶ Θ. Ι. Μεγαλοπούλου, καθηγητῶν τοῦ ἐν Ἀθῆναις Διδασκαλείου.

— Ἐν Λεμψοῦ τῆς Κύπρου ἐφημερίς ἐδόξαται ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀλήθεια».

— Ὑπὸ τῶν κκ. Ἰω. Θεοδοσιάδου καὶ Ἰω. Σκορδαρᾶ ἐγένετο ἐσχάτως νέα ἐκδοσις τῶν «Σατωρῶν» τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου, τῶν δημοσιευθεῖσιν κατὰ τὸ 1827.

— Ὁ ἐν Ἀργινῶν ἑλληνοδιδάσκαλος κ. Θεόδωρος Ἀγαθέλλας ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν τῆς «ἱστορίας τῶν Αἰτωλῶν» ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς πτώσεως τοῦ Μεσολογγίου εἰς 2 τεύχη, ἐκ 12 τυπογραφικῶν φύλλων ἑκαστον.

— Ὑπὸ τοῦ κ. Κωνστ. Ν. Παπαμιχαλοπούλου, διδάκτορος τοῦ δικαίου, ἀγγέλλεται ἡ ἐκδοσις πραγματείας ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὁ Ἀρειος Πάγος ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις».

## ΒΙΒΛΙΑ

2285. Ἑστία. Ἐκδίδεται κατὰ κυριακὴν. Ἔτος 4<sup>ο</sup>. Τόμος ΙΑ', 4 Ἰανουαρίου 1881. Ἀριθ. 262 (210). Λεπτά 20. Ἀθῆναις, γραφεῖον τῆς «Ἑστίας», ὁδὸς Σταδίου, ἀρ. 6, 4<sup>ον</sup>, σελ. 16. Περιεχόμενα: Κωνσταντινούπολις. (Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδμούνδου δὲ Ἀμύης. Μετάφρασις ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ τῆς δεκάτης ἐκδόσεως ὑπὸ \*\*\*). — Οἱ μάρτυρες τῆς ἐπιστήμης. (Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier. Μετάφρ. Ἐλζβίς Σ. Σούτσου). — Ἀνεῖον πνεῦμα. — Ἀλήθειαι. — Σημειώσεις. — Μία συμβουλή καθ' ἐδόξα.

2286. Ἀγγέλου Γ. Στάλα ἐνέργειαι πρὸς κατάταξιν ἐθελοντῶν, λόγῳ παραινετικῶν καὶ διάφορα ἀτομικὰ καὶ οἰκογενειακὰ ἔγγραφα. Ἀθῆναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς «Παλιγγενεσίας», 72, ὁδὸς Βορρᾶ. 1880. 8<sup>ον</sup>, σελ. 46.

2287. L'Attique au point de vue des caractères de sa végétation, par M. Théodore de Heldreich, directeur du jardin botanique d'Athènes. (Extrait du compte rendu sténographique du congrès international de botanique et d'horticulture, tenu à Paris du 16 au 24 Août 1878). Paris, imprimerie nationale, M DCCC LXXX. 8<sup>ο</sup> p. 16.